Dr. Linus Pauling

Kdo je bil dr. Linus Pauling

Dr. Dragan Gaćeša, fitoterapevt je o njem napisal tole.

Rodil se je 28. februarja 1901. v Oregonu – ZDA, umrl pa 19.8.1994. v Big Suru v Kaliforniji. Leta 1922 je diplomiral iz kemijskega inženirstva na Oregon Agricultural College (danes Univerza v Oregonu) in doktoriral v Pasadeni v Kaliforniji leta 1925 pri 24 letih.

Zaradi svojega delovanja na različnih področjih znanosti velja za najbolj vsestranskega znanstvenika. Sveto pismo je prebral, ko je bil star komaj osem let. Ocenjujejo, da je bil v svojem razmišljanju vsaj dvajset let pred svojimi sodobniki, kar se je večkrat izkazalo za resnično.

Njegov inteligenčni kvocient (IQ) je bil impresivnih 176. Poleg Alberta Einsteina, ki je imel enak IQ, je edini znanstvenik iz 20.

stoletja, ki se je uvrstil med dvajset največjih znanstvenikov v zgodovini človeštva.

Je edini na svetu, ki je prejel dve Nobelovi nagradi neodvisno (leta 1954 za odkritje kemijske vezi med atomi in razjasnitev zgradbe kompleksnih snovi, zato velja za enega od

utemeljiteljev kvantne kemije). Svojo drugo Nobelovo nagrado za mir je prejel leta 1962 za boj proti uporabi jedrskega orožja in opozarjanje na njegove škodljive učinke na zdravje ljudi in drugih živih bitij, ki povzročajo maligna in avtoimunska obolenja. Zaradi svojih znanstvenih nazorov je bil trn v peti nemoralnim in najbogatejšim ljudem na svetu, ki odločajo o vsem.

Raziskoval je resonanco (nihanje sončnih fotonov in elektronov), rezultati katere so veliko prispevali k epohalnim odkritjem Johanne Budwig glede raziskovanja nenasičenih maščobnih kislin, ki so ključne v boju proti tumorjem in drugim sodobnim boleznim. Posebej je preiskoval hemoglobin, ki ga je pritegnila njegova svetlo rdeča barva in vitalna funkcija, ki je posledica njegove ponovne vezave na molekulo kisika, kar je zelo pomembno za preprečevanje in zdravljenje tumorjev.

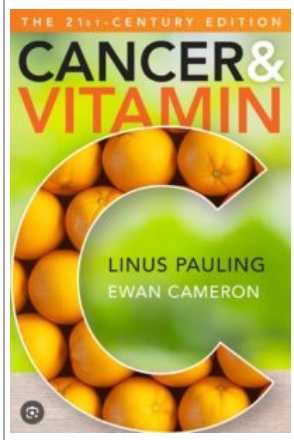

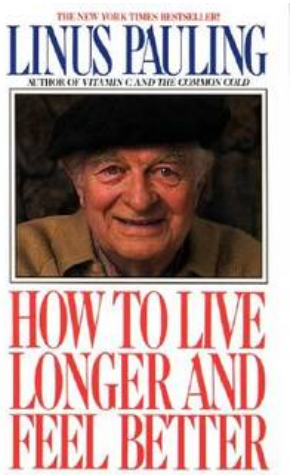

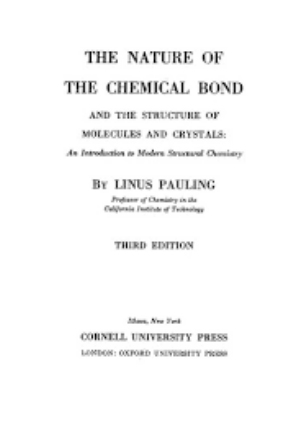

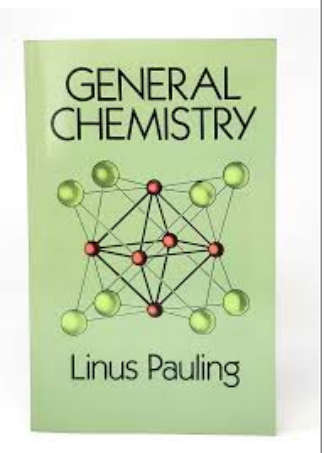

Posebej so ga zanimali tumorji kot bolezen in jih primerjal s skorbutom, pri katerem telo propada in gnije zaradi pomanjkanja vitamina C. Zato se je v pozni fazi svoje kariere posvetil znanosti o prehrani in vlogi mikrohranil, predvsem vitamina C, v fiziologiji človeškega telesa, ki je, kot je trdil, skozi evolucijo izgubilo sposobnost proizvajanja tega vitamina, za razliko od živali, ki zaradi sposobnosti tega ne obolevajo (srčno-žilne in druge bolezni). O tem je s svojim sodelavcem, škotskim kirurgom dr. Juvenom Cameroonom, ki je operiral številne bolnike z rakom, napisal knjigo Rak in vitamin C. Verjeli so, da lahko vsak bolnik leta obdrži tumor

pod nadzorom z jemanjem velikih količin vitamina C in drugih hranilnih snovi skupaj z ustrezno terapijo. To ga je med drugim spodbudilo k uveljavitvi in propagiranju ortomolekularne medicine, ki temelji predvsem na pravilni prehrani, t.j. zagotoviti organizmu pravočasno ustrezno molekulo, da se vzpostavi naravno ravnovesje snovi v organizmu. Trdil je, da morajo bolni ljudje za ozdravitev zaužiti veliko več vitaminov (megavitaminska terapija), saj je okolje preveč onesnaženo, kar slabo vpliva na kakovost hrane. Trdil je, da bi lahko z uporabo tega zdravila človeško življenjsko dobo podaljšali v povprečju za 20–25 let, starost pa do 120 let.

Razjasnjeval je molekularno strukturo proteinov, pritegnili pa so ga predvsem problemi imunologije z vidika protiteles. Po njegovem mnenju je protitelo zasnovano tako, da se ujema s svojim antigenom, tako kot se ključ ujema s ključavnico, ki jo odklene.
Je avtor več znanih znanstvenih del, med drugim: Uvod v kvantno mehaniko – v soavtorstvu z E. B. Wilsonom (1935); Narava kemijske vezi, zgradba molekul in kristalov (1939); Uvod v moderno strukturno kemijo (1940); Narava kemijske vezi – druga izdaja (1967); Rak in vitamin C – soavtor Juvan Cameroon (1979); Živite dlje in se počutite bolje z vitamini (1986); No More War (1958); Največja izkušnja – odprava vojne (1959); Znanost in svetovni mir (1967) in mnoga druga dela.
Je prejemnik številnih nagrad in član akademij znanosti v številnih državah po svetu. Ameriško kemijsko združenje je ustanovilo medaljo Linusa Paulinga, ki se podeljuje znanstvenikom za posebne prispevke k napredku kemije. Glede na vsa njegova zanimanja in dosežke je bil leta 1974 v Menlo Parku v Kaliforniji ustanovljen Inštitut za naravoslovje in medicino, katerega prvi direktor je bil on. Inštitut nosi njegovo ime.